

Arrest

**nr. 159 019 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker vroeg asiel aan in België op 29 december 2014.

1.2 Op 6 mei 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten:

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde op 26.12.2014 in België te zijn aangekomen. Drie dagen later, op 29.12.2014, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Garoh op 30.11.1998. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 29.12.2014 verklaarde geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 29.12.2014 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen. Op 24.03.2015 meldde Meester Philippe Dreesen zijn tussenkomst in het dossier van betrokkene.

Uit het Eurodacverslag van 29.12.2014 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Hongarije. De Hongaarse autoriteiten hebben op datum van 12.03.2015 hun akkoord tot terugname gegeven voor de bovengenoemde persoon,

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 27.02.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd maar dat zijn vingerafdrukken wel werden genomen in Hongarije. Betrokkene verklaarde verder dat hij Afghanistan twintig dagen voor het slachtoffer in 2014 illegaal per auto verlaten heeft en naar Pakistan reisde waar hij enkele uren later zou zijn aangekomen. Per bus, pick-up en te voet zou betrokkene gedurende twee dagen door Pakistan gereisd zijn tot in Iran. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens gedurende vijftien dagen per pick-up, auto's en te voet door Iran reisde zonder vaste verblijfplaats en op een onbekende datum in Turkije aangekomen zou zijn. Betrokkene verklaarde verder dat hij tweeëntwintig dagen door Turkije gereisd zou hebben per bus, bestelwagen en te voet om vervolgens via Turkije in Bulgarije terecht te komen waar hij gedurende vier dagen illegaal in Sofia verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene te voet en per taxi naar Servië gereisd zijn waar hij gedurende twaalf dagen illegaal in "Subactica" verbleven zou hebben alvorens per taxi en te voet naar Hongarije te reizen waar hij één dag later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Hongarije genomen werden en dat hij er acht dagen in een gesloten centrum doorbracht en vervolgens vrijgelaten zou zijn. Vervolgens zou betrokkene per vrachtwagen uit Hongarije vertrokken zijn en ongeveer achtenveertig uur later in een onbekend land terecht gekomen zijn waar hij gedurende tien dagen verbleven zou hebben alvorens per trein naar België te reizen waar hij op 26.12.2014 zou zijn aangekomen en waar hij drie dagen later, op 29.12.2014 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum, in casu 30.11.1998, het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht en nam betrokkene op 29.12.2014 onder haar hoede. De DVZ uitte op 29.12.2014 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij de registratie van zijn asielaanvraag. Op 12.01.2015 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het door Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, te 1120 Neder-over-Heembeek teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is waarbij 20,3 jaar met een standaardafwijking van 2 jaar een goede schatting is. Betrokkene kan derhalve niet als minderjarige beschouwd worden. Ten gevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Uit de conclusie van het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten die zijn asielerzoek registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden door zich uit te geven als een niet-begeleide minderjarige terwijl uit de conclusies van het medisch onderzoek dd. 12.01.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is.

Rekening houdende met de resultaten van het leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is en rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 29.12.2014 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden wegens het illegaal inreizen op het grondgebied van de Dublin-Staten, werd voor betrokkene op 24.02.2015 een overnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt op de basis van art. 13§1 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het

Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). Op 12.03.201 hebben de Hongaarse autoriteiten met die overnameverzoek ingestemd op basis van art. 18.1.b van de Dublin- III-Verordening. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten dat betrokkene op 22.12.2014 effectief een asielverzoek heeft ingediend bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten maar dat hij kort nadien verdween. De Hongaarse autoriteiten stellen in hun akkoord eveneens dat betrokkene bij zijn asielverzoek verklaarde dat hij minderjarig was en 01.01.2000 opgaf als geboortedatum en dat hij op basis van een eerste inschatting in Hongarije geregistreerd werd als minderjarig maar dat op basis van het leeftijdsonderzoek dat in België werd uitgevoerd echter aantoonde dat betrokkene effectief ouder is dan 18 jaar en derhalve als een volwassene beschouwd dient te worden. Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene doelbewust getracht heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden door het gebruiken van verschillende leeftijden in verschillende landen en het zich voordoen als niet-begeleide minderjarige. Door het gebruiken van verschillende leeftijden in verschillende landen en het zich voordoen als niet-begeleide minderjarige ondergraaft betrokkene de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid- Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij slecht behandeld werd in Hongarije en dat hij daarom niet terug naar daar wil (DVZ, vraag 36). Betrokkene verklaarde bijkomend dat hij naar een gesloten centrum werd gebracht en daar geen eten gekregen zou hebben en ook niet altijd naar het toilet mocht (DVZ, vraag 39). Met betrekking tot deze verklaringen dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs van aanbrengt en vrij vaag blijft over deze slechte behandeling. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat hij op onrechtmatige wijze zou zijn vastgehouden in Hongarije of dat zijn vasthouding een inbreuk zou uitmaken op art. 5 van het EVRM. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers er gewezen cliënt te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden. Het UNHCR wees er op dat de Hongaarse instanties de aanvragen van personen, die het Hongaarse grondgebied binnenkwamen vanuit Servië of Oekraïne inhoudelijk beoordeelde en niet langer terugzond naar Servië of Oekraïne. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; National Country Report Hungary", AIDA - Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot

detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een inhoudelijke beoordeling en van een definitieve beslissing aangezien de Hongaarse autoriteiten overnemen op basis van art. 18§1.b van de Dublin- Verordening waarin gesteld wordt dat het verzoek nog in behandeling is, het voorwerp zal zijn van detentie. Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. De door betrokkene aangehaalde redenen kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije. In zijn tussenkomst van 23.04.2015 vraagt Meester Dreesen weliswaar de toepassing van de soevereiniteitsclausule vervat in art. 3.2 van de Dublin-II-Verordening omdat zijn cliënt in Hongarije in onmenselijke omstandigheden geleefd zou hebben en dat Hongarije als EU-Lidstaat niet in degelijke opvang voor asielzoekers voorziet waarbij hij verwijst naar een bijgevoegde nota. Meester Dreesen stelt dat zijn cliënt tussen honden moest leven en slapen en dat uit het bijgevoegde rapport eveneens blijkt dat de fysieke gezondheid van wie in Hongarije een asielprocedure doorloopt 1,29 punten op een schaal van 10 zakt en de mentale gezondheid zelfs 2.70 en dat dit gemiddelden zijn en dat zijn cliënt 17 jaar oud is en dat deze erbarmelijke omstandigheden nog een veel groter effect op zijn gezondheid hebben. Meester Dreesen stelt verder dat de situatie in Hongarije mensonterend is en dat een terugwijzing naar Hongarije een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Meester Dreesen stelt verder dat een terugwijzing naar Hongarije er voor zal zorgen dat zijn cliënt zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zou verliezen zoals voorzien in art. 13 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU Met betrekking tót deze tussenkomst van Meester Dreesen dient te worden opgemerkt dat Meester Dreesen voor zijn argumenten verwijst naar een bijgevoegde nota en tweemaal verwijst naar pagina 8 van deze bijgevoegde nota.

Er dient(1) Schrappen wat niet past.

(2) De verantwoordelijke Staat vermelden.

(3) Het betreft hier de andere. staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is toegankelijk via de website dofi.ibz.be, rubriek "Grenscontrole", rubriek "Informatie" en "LIJST LIDSTATEN EER/EU/SCHENGEN".

(4) De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, vermelden.

echter te worden vastgesteld dat deze bijgevoegde nota niet bij het schrijven van Meester Dreesen aanwezig is. De DVZ kan zich bij gebrek aan de bijgevoegde nota dan ook niet uitspreken over deze elementen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat Meester Dreesen stelt dat een terugwijzing naar Hongarije zou betekenen dat zijn client zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel verliest zoals voorzien in artikel van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU. Met betrekking hiertoe, dient te worden opgemerkt dat art. 13 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) de verplichtingen van de verzoeker(s) betreft en geen verband houdt met een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dat betrokkene bovendien niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel zou kunnen beschikken bij een terugwijzing naar Hongarije maakt Meester Dreesen bovendien op geen enkele wijze aannemelijk. Bovendien stelt Meester Dreesen dat zijn cliënt 17 jaar oud is terwijl uit de eerder aangehaalde conclusie van het leeftijdsonderzoek blijkt dat de cliënt van Meester Dreesen ouder is dan 18 jaar waarbij een leeftijd van 20,3 met een standaardafwijking van 2 jaar een goede schatting is. Wat bovendien de aangehaalde mensonterende en erbarmelijke omstandigheden in Hongarije betreft, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten en gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije (Marta Pardavi, Grusa Matevzic, Julia Ivan & Aniko Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA - Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Régulation National Report - Hungary", European network for technical coopération on the application of Vie Dublin II Régulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transitée! through Serbia - Update", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration- related législative acts for the purpose of légal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme

Ungam", Verwaltungsgericht Munchen, 30.12.2013; Amnesty International - Annual Report 2014/15 - The state of the world's human rights -"Hungary", A.I., 2015; Amnesty International - Annual Report 2013 - The state of the world's human rights -"Hungary", A.I., 2014; Amnesty International - Annual Report 2012-The state of the world's human rights - "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 - Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 -Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013) blijkt dat men niet kan stellen dat men omdat men een asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tôt deze kwetsbare groep zou behoren, zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt bovendien dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin- Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tôt gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook

geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden neergelegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat uit de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 12.01.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 27.02.2015 dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat hij onderweg van anderen vernam dat België een goed land is en veel mogelijkheden biedt en dat mensen er erkend zouden worden en dat hij daarom besloot naar België te komen (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat hij onderweg heeft vernomen en zich derhalve baseert op wat hij heeft van horen zeggen. Aan dergelijke informatie die men via derden heeft vernomen kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen op basis van hij via derden vernomen heeft, zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene op basis van wat hij heeft vernomen van horen zeggen, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene haalde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand aan dat deze "ok" is (DVZ, vraag 35). In het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen gegronde redenen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggestuurd worden naar Hongarije waar hij op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst naar verschillende rapporten waaruit blijkt dat de opvang van terugkerende asielzoekers in het kader van de Dublin verordening menonwaardig is. Dienaangaande verwijst verzoeker naar stukken die werden gevoegd bij het verzoekschrift (“*Dublin-Hongarije Fiche (update 11 augustus 2014)*” van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, “*Asielzoekers behandeld als criminelen in Hongarije*”, MO Magazine, 25 april 2012, internetartikel Reliefweb “*UNHCR calls on Hungary to protect, not persecute, refugees*”, 8 mei 2015, “*Detention of Asylum Seekers*”, AIDA). Aan de hand hiervan voert hij aan dat er sprake is van lange detentie, slechte behandelingen, slechte staat van de opvangcentra en slechte toegang tot medische zorgen. Daarnaast wijst hij naar het bestaan van xenofobie in Hongarije. Verzoeker voert aan dat geen onderzoek werd gevoerd naar de opvang in Hongarije en wijst vervolgens er op dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op het AIDA rapport.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Ten onrechte heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten. Door de bestreden beslissing zal verzoeker worden teruggestuurd naar Hongarije. Nochtans maakt deze beslissing een schending uit van artikel 3 EVRM zoals hieronder zal worden aangetoond :

Verskillende rapporten aan de opvang van terugkerende asielzoekers in het kader van de Dublin verordening menonwaardig is.

A. Menonwaardige opvang

1. veel te lange detentie

Zo omschrijft MIGSZOL (Migrant Solidarity Group of Hungary) de opvangcentra in Hongarije : A...The detention centers that are practice jails for asylum seekers, are run by the OIN that employs armed security guards >to protect the order inside the jails=...Many of the asylum seekers are detained for the maximum time of 6 months here...The local courts in those municipalities where detention centers are located may prolong the detention every two months, blindly accepting the OIN=s requests for the prolongation and without considering any alternatives for their detention...”

vrije vertaling : >..De detentiecentra, die praktisch gevangenissen zijn, worden uitgerust door de OIN dewelke gewapende veiligheidsmensen tewerkstelt om de orde binnen de gevangenissen te beschermen...Veel van deze asielzoekers worden vastgehouden voor de maximumtermijn van 6 maanden...De lokale rechtbanken in de gemeenten waar de detentiecentra gevestigd zijn mogen het verblijf elke 2 maanden verlengen, waarbij zij blindelings de OIN verzoeken voor verlenging aanvaarden and dit zonder enige alternatieven voor de detentie te beschouwen...

Stavingsmiddel (STUK 2) : Dublin-Hongarije fiche BCHV pagina 2 > rapport MIGSZOL;

Dit gegeven wordt ook bevestigd door United nations human rights office of the high commissioner for human rights waar hij stelt : A...The issue of prolonging the detention of an asylum seeker and the lack of proper judicial review were consistently raised during interviews...the lack of effective legal remedies against detention orders and their prolongation is worrying as it has resulted in detentions for periods that can last up to 12 months..

Vrije vertaling : A..het feit van de verlenging van de detentie van asielzoekers en het gebrek aan deftige juridische ondersteuning werden constant opgevoerd tijdens de interviews...het gebrek aan effectieve juridische remedies tegen detentie bevelen en tgen hun verlenging leidt tot verontrusting aangezien het leidt tot detentie die tot 12 maanden kunnen duren..

Stavingsmiddel (STUK2) : - Dublin-Hongarije fiche BCHV pagina 3 > rapport United Nations Human Rights Office of the High Commissioner for human rights;

Het is dan ook duidelijk dat verzoeker bij een gedwongen terugkeer dient te vrezen om mensenwaardig lang in een gesloten centra te moeten verblijven alvorens uitsluitel te verkrijgen omtrent zijn procedure.

2 slechte behandeling asielzoekers

Ook andere mensenrechten rapporten tonen aan dat de opvang van asielzoekers mensenwaardig is :

A...Les rapports des organisations de défense des droits humains sont clairs : les requérants d'asile renvoyés en Hongrie sont systématiquement emprisonnés et maltraités; on leur administre de force des calmants dans les prisons.

Vrije vertaling : A...De rapporten ter verdediging van de rechten van de mens zijn duidelijk : de asielzoekers worden in Hongarije systematisch gevangengenomen en slecht behandeld; Men verstrekt hen gedwongen kalmeermiddelen in de gevangenissen.

Stavingsmiddel (STUK2) : -Dublin-Hongarije fiche BCHV pagina 4> rapport OSAR;

De slechte behandeling van asielzoekers wordt ook aangetoond in een rapport van de UNHCR : A...While international law sets restrictions on the detention of asylum-seekers, detention appears to have become the rule rather than the exception in Hungary...Asylum seekers felt they were sometimes handled as if they were also criminals..

Vrije vertaling : A.. Terwijl internationaal recht restricties zet op de detentie van asielzoekers, lijkt detentie in Hongarije eerder de regel dan de uitzondering...Asielzoekers voelden dat zij soms werden behandeld alsof zij criminelen waren.

Stavingsmiddel (STUK2) : -Dublin-Hongarije fiche BCHV pagina 4 > rapport UNHCR;

De slechte behandeling van asielzoekers wordt ook bevestigd door MO Magazine : A...In de gesloten centra leven asielzoekers in onmenselijke omstandigheden. Ze worden geboeid naar de rechtbank begeleid door bewakers met zwepen (de gebruikelijke maatregelen bij misdadigers). Verscheidene klachten kwamen binnen rond fysieke en mentale mishandeling door bewakers. Doordat allerlei ziekten behandeld worden met verdovingsmiddelen tegen stress treden ook steeds meer verslavingen op bij de opgesloten vluchtelingen.

Stavingsmiddel (STUK3) : - artikel MO magazine;

Naast de veel te lang verblijfsduur, dient verzoeker ook te vrezen voor een mensenwaardige behandeling aangezien asielzoekers zoals hijzelf systematisch slecht worden behandeld.

3. slechte staat opvangcentra

Naast de veel te lange detentie in Hongarije evenals de slechte behandeling van asielzoekers, laat ook de staat van de detentiecentra duidelijk te wensen over.

Zo rapporteert het Hungarian Helsinki Committee : A...There is significant overcrowding at the main open reception facility in Debrecen which led to serious problems (a spectacular deterioration of hygienic conditions, insects, tensions, etc..

Vrije vertaling : A...Er is een significante overbevolking in het grootse open centrum in Debrecen dat geleid heeft tot serieuze problemen (a spectaculaire verslechtering van hygienische omstandigheden, insecten, spanningen,..

Stavingsmiddel (STUK2) : - Dublin-Hongarije fiche BCHV pagina 5 > rapport Hungarian Helsinki Committee;

De slechte staat wordt ook bevestigd door de UNHCR :

A...Asylum seekers reported several incidents which warranted an intervention by superiors: verbal, psychological and even physical harassment including beating and racist comments occurred in police detention at Kiskunhalas, and threats by guards in Kiskunhalas and Nyirbator...In Győr in the west of Hungary, guards were reportedly locking people in cells during the day as a means of punishment and using gas sprays..

A...Asielzoekers hebben verschillende incidenten gemeld die te maken met een interventie van superieuren : verbaal, psychologisch en zelf psychische aanranding waaronder slagen en rascistische commentaren gebeurden in de politie detentie van Kiskunhalas en and bedreigingen door veiligheidsmensen in Kiskunhalas en Nyirbator...In Győr in het westen van Hongarije, werd gerapporteerd dat bewakers mensen opsloten in cellen tijdens de dag als een vorm van bestraffing en gebruikmakende van gassprays..

Stavingsmiddel (STUK2) : -Dublin -Hongarije fiche BCHV pagina 5 > rapport UNHCR;

en door een rapport van het Hungarian Helsinki Committee : A...The HHC notes with great concern that the physical and hygienic conditions of immigration detention at the Baja and Salgotarjan jail were in breach of international standards....In Baja detainees reported food-poisoning because of insufficient hygienic conditions.

Vrije vertaling : A...Het HHC merkt met grote bezorgdheid op dat de psychische en hygienische condities van immigranten detentie in de gevangenissen van Baja en Salgotarjan een inbreuk maken van internationale standaarden...In Baja rapporteerden verblijvers voedselvergiftiging gelet op de onvoldoende hygienische condities.

Stavingsmiddel (STUK2): Dublin -Hongarije fiche BCHV pagina 6> rapport HHC;

Ook een artikel van MO Magazine toont duidelijk de slechte staat aan van de opvangcentra : A...De hygiëne laat te wensen over in de gezamenlijke kamers, waar allerlei >gevangenen= worden samen gedropt. De kamers lijden onder andere onder kakkerlakken, gebrek aan warm water, slechte en vuile sanitaire voorzieningen...De gevangenen worden ook niet gegroepeerd naar afkomst, wat voor bijkomende culturele spanningen zorgt.

Stavingsmiddel (STUK3) : -artikel MO magazine;

4. toegang tot de medische zorg

Aangezien langdurige detentie een aanslag is op de mentale gezondheid, is het eveneens voor een asielzoeker belangrijk dat er voldoende medicatie en medische geschoold personeel aanwezig is. Ook hier faalt de Hongaarse opvang schromelijk.

Zo meldt het Hungarian Helsinki Committe : A...In most of the alien policing jails no psychological help was available, even though it is obvious that it would be of key importance.

Vrije vertaling : A... In de meeste vreemdelingen politie cels war er geen psychologische help aanwezig, ook al is het duidelijk dat dit van absoluut belang is..

Stavingsmiddel (STUK2) : - Dublin-Hongarije fiche BCHV pagina 7> rapport Hungarian Helsinki Committee;

Ook in ander rapport wordt aangetoond dat er geen enkele noemenswaardige medische begeleiding is van welke vorm dan ook : AAverage mental health before detention is 7.37 on a 10 point scale (...) Average mental health during detention is 4.67 on a 10 point scale, or a 2.70 point drop (...)Their mental health has likely been impacted while in detention, and they attribute this impact to detention in general, i.e. anxiety and uncertainty about his personal situation, worries about family, a desire to be free, reports of sadness, concerns about the poor state of facilities.

Vrije vertaling : A...De gemiddelde mentale gezondheid voor detentie was 7.38 op een schaal van 10. De gemiddelde mentale gezondheid na detentie was 4.67 op en schaal van 10 of een daling van 2.70. Hun mentale gezondheid heeft duidelijk impact gehad tijdens de detentie, en zij wijzen hun attitude in het algemeen toe aan detentie, di angst en onzekerheid over hun persoonlijke situatie, zorgen omtrent families, een wens om vrij te zijn, droevigheids peroiden, zorgen over de slechte staat van de verblijfcentra.

Stavingsmiddel (STUK2) : Dublin-Hongarije fiche BCHV pagina 8> rapport JRS, become vulnerable in detention, national rapport;

B. XENOFOBIE

Naast de mensonwaardige behandeling en opvang van asielzoekers, worden asielzoekers in Hongarije actueel geconfronteerd met racisme en xenofobie. De regering in Hongarije is bovendien actief campagne aan het voeren om vluchtelingen gelijk te stellen met economisch migranten om zo een brede publieke steun te verkrijgen om veel vluchtelingen zonder pardon het land uit te zetten, nog voor er van enige asielprocedure, laat staan toekenning sprake kan zijn. Deze werkwijze is uiteraard volledig in strijd met de door Hongarije ondertekende respectievelijke verdragen.

Zo bericht UNHCR : A...The UN refugee Agency on friday spoke out against a growing expression of xenophobia in Hungary....We are deeply concerned by the way the government increasingly vilifies people who have fled from war zones like Syrië, Afghanistan and Iraq and who desperately need safety and protection in Hungary...UNHCR believes the questions intentionally attempt to confuse refugees and asylum-seekers with so-called >economic migrants= and wrongly blame refugees for a number of purported threats to Hungary and Europe. For example, question nine of the national consultation suggests that Hungary should be allowed to return people to their countries immediately if they entered Hungary irregularly. It is very important to remember that among the people who enter Hungary-in whatever manner-are refugees whose lives are in danger in their own countries.

Vrije vertaling : A...Het agent van de VN voor de vluchtelingen sprak op vrijdag over de groeiende uiting van xenofobie in Hongarije...We zijn erg bezorgd dat de regering meer en meer mensen belastert die van oorlogsgebieden komen zoals Syrië, Afganistan en Irak en die wanhopig op zoek zijn naar veiligheid en bescherming in Hongarije...UNHCR dat de vragen bewust zo zijn gesteld dat zij verwarring creëren tussen de asielzoekers en de zogenaamde economische migranten and dat zij verkeerdelijk vluchtelingen verantwoordelijk achten voor een reeks van beduidende gevaren voor Hongarije en Europa. Bevoorbeeld, vraag 9 van de nationale consultatie suggereert dat Hongarije zou moeten in de mogelijk zijn om mensen onmiddellijk terug te sturen naar hun land als zij illegaal Hongarije binnentreden. Het is echter erg belangrijk om eraan te herinneren dat onder de men die Hongarije binnenkomen-hoe dan ook- vluchtelingen zijn die in gevaar leven in hun eigen land.

Stavingsmiddel (STUK4) : - artikel 08/05/2015 omtrent racisme en xenofobie Hongarije UNHCR;

In een ander rapport van de UNHCR toont zij opnieuw het racisme en de xenofobie aan : A...Despite legislative advances, and several measures and programmes aimed at the elimination of discrimination , xenophobia and discrimination remain prevalent in Hungarian society...Xenophobia in the Hungarian is reinforced through the negative images in the media which when reporting about migration, migrants and refugees-play on stereotypes. Terminology like criminals, parasites, danger, and mass influx is common in reporting on the issue...Asylum seekers and refugees report encountering xenophobia, racism and intolerance on a daily basis in Hungary.

Vrije vertaling : A...Ondanks legislatieve ingrepen en verschillende maatregelen en programma's met de bedoeling om discriminatie en xenofobie te elimineren blijft discriminatie prevalent in de Hongaarse samenleving. Xenofobie is versterkt in Hongarije, gelet op het negatieve beeld dat de media geeft over migratie, migranten en stereotype toespelingen op vluchtelingen. Terminologie zoals criminelen, parasieten, gevaar en massa instroom is gewoon in de berichtgeving hierover...Asielzoekers en vluchtelingen repoteren dat zij met xenofobie, racisme en intolerantie worden geconfronteerd op een dagelijkse basis in Hongarije.

Stavingsstuk (STUK2) : -Dublin -Hongarije fiche BCHV pagina 11> rapport UNHCR

Bovenstaande toont aan dat verzoeker bij een gedwongen terugkeer persoonlijk dient te vrezen voor mensonwaardige behandelingen.

Immers, zoals hierboven werd aangetoond ontbreekt het asielzoekers aan:

- > een menswaardige behandeling;*
- > normale opvangcentrafaciliteiten;*
- > een redelijke tijdsbehandeling van hun asielprocedure;;*
- > voldoende medicatie en medische geschoold personeel;*

Dit alles in een klimaat van racisme en xenofobie, dewelke actief wordt aangewakkerd door de regering die er alles aan doet om een brede publieke steun te verkrijgen om asielzoekers nog voor de behandeling van hun asielaanvraag het land te kunnen uitzetten onder het mom van illegalen economische migranten.

De asielopvang in Hongarije is dan ook mensonwaardig.

Nochtans waarborgt het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikel 3 dat niemand kan worden blootgesteld worden aan mensonwaardige behandelingen

Wanneer verzoeker wordt verwijderd naar een land waar het risico bestaat dat hij zal worden blootgesteld aan mensonwaardige behandelingen kan hij niet verwijderd worden, maar moet hij op grond van artikel 3 EVRM verblijf in België bekomen (DENYS, L. Overzicht van het Vreemdelingenrecht, UGA, 2012, p439)

Het is trouwens belangrijk in deze te onderstrepen dat verzoeker wenst dat zijn asielaanvraag in België wordt gedaan.en zich uitdrukkelijk verzette tegen ee terugkeer naar Hongarije waar hij onderstreepte dat Hongarije geen goed land is voor asielzoekers en dat je daar geen vrijheid hebt. (Bestreden beslissing pagina 1, alinea 4). Verzoeker stelt trouwens dat hij nooit een asielaanvraag in Hongarije heeft begonnen of gedaan.

Gelet op de hele reeks van geciteerde rapporten die de mensonwaardige opvang aantonen, zou de Dienst Vreemdelingenzaken moeten onderzoeken omtrent de actuele opvang in Hongarije alvorens de bestreden beslissing te nemen; Dit heeft zij niet gedaan, integendeel zij beperkt zich tot het louter citeren van (soms gedateerde) rapporten. Hierdoor heeft de dienst vreemdelingenzaken geen idee of de actuele opvang in Hongarije menswaardig is en schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 3 EVRM.

Trouwens de Dienst Vreemdelingen lijkt uit onder andere het AIDA rapport te concluderen dat er voldoende garanties over de actuele opvang van asielzoekers in Hongarije zouden zijn. Dit is echter niet correct !

Uit een grondige lezing van het rapport blijkt immers dat het rapport ondermeer het volgende stelt :

A..Detention centres are ill-equipped to accomodate vulnerable detainees...Despite the clear ban on detention of unaccompanied children, in 2011 bothe the HHC and the UNHCR identified cases where separated children had been detained due to incorrect age assesment....

...During the summer 2013, The HHC conducted visists to asylum detention facilities in Bekescscaba and Nyirbator and collected the following information :

- *the detention conditions for families with children are not appropriate;*
- *the majority of the social workers working in the asylum detention facilities hardly speak any foreign language;*
- *there are no psychologists working in the asylum detention*

These findings were confirmed also through the monitoring visits conducted in 2014

...

However the medical care provided is often criticised by detainees. They rarely have access to specialist medical care when requested and are only taken to hospital in emergency cases. They complain about receiving the same medication for a range of different medical problems...

Vrije vertaling : A ...Dententie centrumns zijn onaangepast aan kwetsbare verblijvers..Ondanks de duidelijke ban van detentie voor minderjarige kinderen, hebben in 2011 zowel de HHC als de UNHCR zaken geïdentificeerd waar niet begeleide kinderen werden vatsgehouden door slechte leeftijdsonderzoeken...tijdens de zomer van 2013 heeft het HHC bezoeken gebracht an detentiecetra in Bekescscaba en Nyirbator en heeft ze de volgende infomatie verzameld :

- *de detentie faciliteiten zijn niet aangepast aan families met kinderen;*
- *de meerderheid van de sociale werkers in de asiel detentie spreken geen vreemde talen;*
- *er zijn geen psychologen die werken in de asieldetentiecetra;*

Deze bevindingen werden bevestigd tijden de bezoeken gedaan in 2014;

...

Hoewel de de medische zorg is verstrekt, wordt ze vaak bekritiseerd door de verblijvers. Zij hebben zelden toegang to medische zorg als ze erom vragen en zij kunnen enkel naar het ziekenhuis in spoedgevallen. Zij klagen over het toedienen van dezelfde medicatie bij verschillende medische klachten..

Stavingsmiddel (STUK5) : AIDA rapport Hongarije 2015 : dententie Hongarije

Hoe de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook uit dit rapport kan besluiten dat de actuele situatie menswaardig is, is een raadsel..

Het is belangrijk te onderstrepen dat verzoeker als niet begeleide minderjarige alsdus volgens het AIDA rappart niet beschikt over geschikte opvang en aldus alleen al daarom niet kan worden teruggestuurd.

De bestreden beslissing schendt dan ook het EVRM dat directe werking heeft in België.

Het eerste en enige middel is dan ook gegrond."

2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat Hongarije instemde met het aan hen gericht verzoek tot terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) van de Dublin III Verordening.

Artikel 18(1) van de Dublin III Verordening bepaalt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Artikel 18(2) van de Dublin III Verordening bepaalt:

“In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat verzoeker in Hongarije asiel aanvraag op 22 november 2014. Aldus blijkt dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen onderzoeken.

Verzoeker betwist thans niet dat hij een asielaanvraag indiende in Hongarije en dat de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel een correcte toepassing maakte van de Dublin-III-Verordening door Hongarije verantwoordelijk te achten voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris op het eerste zicht rechtsgeldig besluiten tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en verzoeker aan deze Dublin-lidstaat overdragen.

De kritiek van verzoeker op de bestreden beslissing slaat op de beoordeling van de landenrapporten die door de gemachtigde van de staatssecretaris werden gehanteerd om te beoordelen of een overdracht aan Hongarije een risico zou inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van de rapporten waarvan in de bestreden beslissing een analyse kon worden gemaakt, kan niet worden besloten tot een schending van artikel 3 EVRM. Specifiek met betrekking tot het risico op schending van artikel 3 van het EVRM in Hongarije wordt gemotiveerd als volgt:

“Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij slecht behandeld werd in Hongarije en dat hij daarom niet terug naar daar wil (DVZ, vraag 36). Betrokkene verklaarde bijkomend dat hij naar een gesloten centrum werd gebracht en daar geen eten gekregen zou hebben en ook niet altijd naar het toilet mocht (DVZ, vraag 39). Met betrekking tot deze verklaringen dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs van aanbrengt en vrij vaag blijft over deze slechte behandeling. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat hij op onrechtmatige wijze zou zijn vastgehouden in Hongarije of dat zijn vasthouding een inbreuk zou uitmaken op art. 5 van het EVRM. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers er gewezen dient te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden. Het UNHCR wees er op dat de Hongaarse instanties de aanvragen van personen, die het Hongaarse grondgebied binnenkwamen vanuit Servië of Oekraïne inhoudelijk beoordeelde en niet langer terugzond naar Servië of Oekraïne. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een inhoudelijke beoordeling en van een definitieve beslissing aangezien de Hongaarse autoriteiten

overnemen op basis van art. 18§1.b van de Dublin-Verordening waarin gesteld wordt dat het verzoek nog in behandeling is, het voorwerp zal zijn van detentie. Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. De door betrokkene aangehaalde redenen kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije. In zijn tussenkomst van 23.04.2015 vraagt Meester Dreesen weliswaar de toepassing van de soevereiniteitsclausule vervat in art. 3.2 van de Dublin-II-Verordening omdat zijn cliënt in Hongarije in onmenselijke omstandigheden geleefd zou hebben en dat Hongarije als EU-Lidstaat niet in degelijke opvang voor asielzoekers voorziet waarbij hij verwijst naar een bijgevoegde nota. Meester Dreesen stelt dat zijn cliënt tussen honden moest leven en slapen en dat uit het bijgevoegde rapport eveneens blijkt dat de fysieke gezondheid van wie in Hongarije een asielprocedure doorloopt 1,29 punten op een schaal van 10 zakt en de mentale gezondheid zelfs 2.70 en dat dit gemiddelden zijn en dat zijn cliënt 17 jaar oud is en dat deze erbarmelijke omstandigheden nog een veel groter effect op zijn gezondheid hebben. Meester Dreesen stelt verder dat de situatie in Hongarije mensonterend is en dat een terugwijzing naar Hongarije een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Meester Dreesen stelt verder dat een terugwijzing naar Hongarije er voor zal zorgen dat zijn cliënt zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zou verliezen zoals voorzien in art. 13 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU. Met betrekking tot deze tussenkomst van Meester Dreesen dient te worden opgemerkt dat Meester Dreesen voor zijn argumenten verwijst naar een bijgevoegde nota en tweemaal verwijst naar pagina 8 van deze bijgevoegde nota. Er dient echter te worden vastgesteld dat deze bijgevoegde nota niet bij het schrijven van Meester Dreesen aanwezig is. De DVZ kan zich bij gebrek aan de bijgevoegde nota dan ook niet uitspreken over deze elementen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat Meester Dreesen stelt dat een terugwijzing naar Hongarije zou betekenen dat zijn cliënt zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel verliest zoals voorzien in artikel van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU. Met betrekking hiertoe, dient te worden opgemerkt dat art. 13 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) de verplichtingen van de verzoeker(s) betreft en geen verband houdt met een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dat betrokkene bovendien niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel zou kunnen beschikken bij een terugwijzing naar Hongarije maakt Meester Dreesen bovendien op geen enkele wijze aannemelijk. Bovendien stelt Meester Dreesen dat zijn cliënt 17 jaar oud is terwijl uit de eerder aangehaalde conclusie van het leeftijdsonderzoek blijkt dat de cliënt van Meester Dreesen ouder is dan 18 jaar waarbij een leeftijd van 20,3 met een standaardafwijking van 2 jaar een goede schatting is. Wat bovendien de aangehaalde mensonterende en erbarmelijke omstandigheden in Hongarije betreft, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten en gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Moi Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013) blijkt dat men niet kan stellen dat men omdat men een asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt bovendien dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3

van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op

geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.“

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt, met verwijzing naar de rapporten van onder andere AIDA, UNHCR, Amnesty International, US Department of State dat men niet kan stellen dat omdat men asielzoeker is, systematisch dreigt te worden blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonterende behandelingen, zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM. Er blijkt niet uit de rapporten dat Hongarije systematische tekortkomingen vertoont, waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin III – Verordening worden overgedragen onmenselijk of vernederend worden behandeld. Evenmin werd door UNHCR opgeroepen om in het kader van de Dublin III – Verordening geen personen meer te transfereren om deze reden. Uit nalezing van het AIDA-rapport blijkt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende vormen van opvang in Hongarije. Zo bestaat er naast de opvang in open asielcentra ook detentie. Wat deze detentie betreft, kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat ingevolge de kritiek van HHC, de Europese Commissie en het UNHCR en ingevolge de rechtspraak van het EHRM de wetgeving (en de daaruit voortvloeiende praktijk) in Hongarije werd aangepast in die zin dat sedert juli 2013 -voor die asielzoekers die niet in een open centrum of een andere opvanginitiatief terecht komen- een onderscheid wordt gemaakt tussen asieldetentie en immigratiedetentie. Heden zijn de asieldetentie-centra in handen van OIN (Office of Immigration and Nationality). Het is weliswaar zo dat sommige asielzoekers nog steeds in immigratiedetentie worden geplaatst zoals dat voorheen het geval was, maar dit is enkel zo wanneer zij meervoudige asielaanvragen hebben ingediend die telkens door OIN als manifest ongegrond of ontoelaatbaar werden afgedaan. Alle andere meervoudige asielaanvragers worden in asieldetentiecentra geplaatst.

Bijgevolg herhaalt de Raad dat niet wordt aangenomen dat om het even welke aanvrager van internationale bescherming, die op grond van de Dublin-III-Verordening wordt teruggenomen door Hongarije, een risico loopt op een mensonwaardige of vernederende behandeling. Aldus komt het aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar Hongarije. In casu wordt dit door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt.

De Raad merkt op dat de verwijzing naar rapporten die de situatie inzake detentie in Hongarije beschrijven voorafgaand aan de wetgevende wijzigingen in 2013 volgens de meest recente rapporten achterhaald zijn.

Uit een samenlezing van de door de beide partijen voorgebrachte rapporten blijkt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende vormen van opvang in Hongarije. Zo bestaat er naast de opvang in open asielcentra ook detentie. Wat deze detentie betreft, kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat ingevolge de kritiek van HHC, de Europese Commissie en het UNHCR en ingevolge de rechtspraak van het EHRM de wetgeving (en de daaruit voortvloeiende praktijk) in Hongarije werd aangepast in die zin dat sedert juli 2013 – voor die asielzoekers die niet in een open centrum of een andere opvanginitiatief terecht komen – een onderscheid wordt gemaakt tussen asieldetentie en immigratiedetentie. Aangezien de asieldetentiecentra nu in handen zijn van de OIN en gelet op de recente wijzigingen in het systeem precies omwille van kritiek erop, kan niet zonder meer worden verwezen naar de slechte behandeling van asielzoekers in detentiecentra in rapporten die dateren van voor deze overgang.

Overeenkomstig het AIDA-rapport werd de wetgeving in januari 2013 zo aangepast dat uitwijzing niet langer mogelijk is gedurende de asielprocedure en dat er geen vasthouding meer zal zijn om de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel te verzekeren wanneer een asielaanvraag wordt ingediend onmiddellijk wanneer zij worden gevat. Aldus dient te worden aangenomen dat verzoeker beschermd is tegen een uitwijzing hangende het onderzoek door Hongarije van zijn asielaanvraag. Hierin wordt verder ook uitdrukkelijk melding gemaakt van het gegeven dat asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de Dublin-reglementering niet zullen worden vastgehouden tenzij zij reeds een afgesloten asielprocedure hebben, waaronder wordt verstaan een negatieve beslissing over de grond van de zaak en dit met inbegrip van manifest ongegronde aanvragen of zaken waarin sprake is van een geschreven intrekking van de aanvraag (p. 18). Sinds juli 2013 werd het systeem van 'asieldetentie' vervolgengs ingevoerd. Dublin-terugkeerders zijn hiervan niet uitgesloten.

Het is weliswaar zo dat sommige asielzoekers nog steeds in immigratiedetentie worden geplaatst zoals dat voorheen het geval was, maar dit kan enkel in bepaalde gevallen waarin sprake is van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker maakt evenwel niet concreet aannemelijk dat zijn asielaanvraag in Hongarije als een meervoudige asielaanvraag zal worden beschouwd, gelet op het gegeven dat uit de stukken die voorliggen – waaronder de instemmingsbrief van Hongarije van 27 februari 2015 – kan worden afgeleid dat verzoekers asielprocedure in Hongarije werd stopgezet omdat verzoeker was verdwenen, doch geenszins blijkt dat in het kader hiervan reeds een beslissing werd genomen inzake de grond van de aanvraag. In deze situatie blijkt niet dat er wordt overgegaan tot een immigratiedetentie. Derhalve kan niet worden aangenomen dat hij bij terugkeer zal worden vastgehouden in een immigratiedetentiecentrum.

Wat betreft een eventuele detentie in een asieldetentiecentrum, moet er verder op worden gewezen dat er limitatieve voorwaarden zijn voor opname in asieldetentie. Uit het voormelde AIDA-rapport, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat dat asieldetentie alleen wordt bevolen bijvoorbeeld op grond van een onzekere nationaliteit of identiteit van de asielzoeker in combinatie met het gevaar op onderduiken. Andermaal toont verzoeker niet aan dat hij zou worden beschouwd als een persoon die voldoet aan dat profiel. Uit de verklaringen van verzoeker kan bovendien worden afgeleid dat hij – voorafgaand aan het indienen van zijn asielaanvraag en gelet op zijn illegale verblijf – weliswaar werd vastgehouden in Hongarije, doch na acht dagen werd vrijgelaten.

De Raad merkt in ieder geval ook op dat verweerder in de thans bestreden beslissingen onder meer verwijst naar een rapport van BAMF van 30 december 2013 dat asielzoekers in Hongarije niet systematisch in detentie worden geplaatst en de motieven voor vasthouding worden opgesomd in de Hongaarse wetgeving en in overeenstemming zijn met de in 2013 aangenomen nieuwe richtlijn inzake de opvang van asielzoekers en de voorwaarden tot vasthouding niet als strijdig met artikel 3 van het EVRM kunnen worden beschouwd. Verzoeker weerlegt dit gestelde niet en toont niet aan dat Hongarije zijn wetgeving op dit vlak oneigenlijk toepast.

Door louter te wijzen op het gegeven dat sinds juli 2013 een regime van asieldetentie werd ingevoerd in Hongarije toont verzoeker op zich nog niet aan dat verweerder zich, waar hij ingaat op de mogelijkheden tot detentie in Hongarije en de vraag of deze in overeenstemming zijn met de richtlijnen die gelden voor opvang en of in het licht hiervan enig reëel risico voorhanden is op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, op dit punt heeft gesteund op onjuiste gegevens of dat deze verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze op dit punt tot zijn vaststellingen is gekomen.

Het standpunt van de verwerende partij, zoals dit kan worden bijgetreden door de Raad, vindt bovendien steun in de beoordeling door het EHRM van de situatie van asielzoekers in Hongarije in het licht van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

In zijn arrest *Mohammed v. Oostenrijk* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 wijst het EHRM op bijkomende wettelijke garanties inzake detentie en toegang tot basisfaciliteiten en weerhoudt het in beginsel geen reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM voor asielzoekers die worden overgedragen aan Hongarije. Het EHRM bevestigt zijn rechtspraak in de zaak *Mohammadi t. Oostenrijk* (nr. 71932/12) van 3 juli 2014. Het Hof ent zich daarbij onder meer op volgende bronnen: een rapport van het UNHCR van oktober 2012 over Hongarije en Servië als landen van asiel, met update van december 2012 en volgende stukken afkomstig van de 'Hungarian Helsinki Committee': een "statement on the Status of the Asylum Processes of Asylum-seekers returned under the Dublin II Regulations" van 8 april 2013; het rapport "Protection Interrupted – Jesuit Refugee Service Europe, DIASP national Report: Hungary" van juni 2013; de "Brief information note on the main asylum-related legal changes in Hungary as of 1 July 2013" van 28 juni 2013; en het "Country Report: Hungary, update of 30 April 2014, published on the Asylum Information Database (AIDA)".

Het Hof neemt de voormelde internationale rapporten in ogenschouw omtrent de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening terugkeren naar Hongarije en oordeelt als volgt: "65. *The Court observes that the subject matter of the present application is similar to that of the abovementioned Mohammed case. In that judgment of 6 June 2013, the Court came to the conclusion that despite the alarming nature of the reports published in 2011 and 2012 in respect of Hungary as a country of asylum and in particular as regards transferees, in the light of recent changes to Hungarian legislation pertaining to asylum-seekers, the applicant's transfer to Hungary under the Dublin II Regulation would not amount to a breach of Article 3 of the Convention (see Mohammed v. Austria, cited above, §§ 102-111). The main question to be considered by the Court is whether there have been significant changes since the adoption of that judgment in the situation for asylum-seekers, and Dublin returnees in particular.*

66. *The Court therefore takes note of the various reports on Hungary as a country of asylum either referred to by the parties in the application and during the domestic proceedings or obtained proprio motu. It also notes, however, that the Hungarian asylum legislation and practice has significantly*

changed since the applicant lodged the instant application and the parties made their submissions on the merits of the case. The Court therefore will only take into consideration the most recent reports and respective arguments by the parties.

67. The two main complaints by the applicant relate to (i) the risk of arbitrary detention of asylumseekers and the detention conditions, and (ii) the risk of refoulement to Serbia without having his asylum claim considered on the merits. The Court will examine each complaint separately in the following paragraphs.

(i) The applicant's complaints relating to the detention regime and detention conditions for asylumseekers in Hungary

68. As regards the applicant's complaints directed against the detention practices applicable and the detention conditions for asylum-seekers in Hungary, the Court, referring to the information before it in that respect, acknowledges that they were at least arguable. The country reports showed that there is still a practice of detaining asylum-seekers, and that so-called asylum detention is also applicable to Dublin returnees. The grounds for detention are vaguely formulated, and there is no legal remedy against asylum detention. However, the reports also showed that there is no systematic detention of asylum-seekers anymore, and that alternatives to detention are now provided for by law. The maximum period of detention has been limited to six months. Turning to the conditions of detention, it is noted that while there are still reports of shortcomings in the detention system, from an overall view there seem to have been improvements.

69. Moreover, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting EU member States to refrain from transferring asylum seekers to Hungary under the Dublin II or Dublin III Regulation (compare the situation relating to Greece discussed in *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 195, and the UNHCR recommendation of 2 January 2013 to halt transfers to Bulgaria).

70. Under those circumstances and as regards the possible detention of the applicant and the related complaints, the Court concludes that in view of the recent reports cited above, the applicant would currently not be at a real and individual risk of being subjected to treatment in violation of Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary under the Dublin Regulation.

(ii) The applicant's complaints relating to access asylum proceedings in Hungary and possible refoulement to Serbia

71. The issue of sufficient access to asylum proceedings allowing an examination of the merits of the applicant's claim in Hungary and the consequent risk of refoulement to a third country raises different issues.

72. Concerning the question whether the applicant would have access to asylum proceedings on the merits if returned to Hungary, the Court observes that both the UNHCR as well as the Hungarian Helsinki Committee in their latest reports stated that since the changes in legislation, those asylum seekers transferred to Hungary under the Dublin system whose claims had not been examined and decided in Hungary had access to an examination of the merits of their claims upon their return (see paragraphs 31 and 36 above). According to the information provided by the Hungarian Government, the applicant has not yet had a decision on the merits of his case. Therefore, the Court notes that he will have the chance to reapply for asylum if returned to Hungary and to have his application for international protection duly examined.

73. When it comes to the alleged risk of refoulement to Serbia, recent reports by the UNHCR and the Hungarian Helsinki Committee consistently confirmed that Hungary no longer relied on the safe third country concept and in particular examined asylum applications by Dublin returnees on the merits, as long as there had not yet been a decision on the case. Following the changes in legislation which took effect in January 2013, deportation could no longer be imposed on asylum-seekers during the asylum procedure.

(iii) Conclusion

74. The Court considers that the relevant country reports on the situation in Hungary for asylumseekers, and Dublin returnees in particular, do not indicate systematic deficiencies in the Hungarian asylum and asylum detention system.

75. The Court therefore concludes that the applicant would currently not be at a real, individual risk of being subject to treatment in contrary to Article 3 of the Convention if expelled to Hungary."

Het EHRM is aldus van oordeel dat de huidige rapporten die handelen over detentie in Hongarije niet van aard zijn dat deze aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel en individueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een overdracht van een asielzoeker aan Hongarije in toepassing van de Dublin-reglementering.

Er blijkt ook geenszins dat er vanwege de Hongaarse overheid geen bereidheid of wil is om verder te werken aan de vastgestelde tekortkomingen.

Verzoeker citeert verder rapporten vermeld in de fiche van het BCHV uit juni 2010 en april 2012 die melding maken van het gegeven dat de rechters die asielaanvragen in beroep behandelen, of moeten oordelen over de detentie, meestal geen specialisten zijn en geen specifieke training hebben genoten in asielrecht. Verzoeker laat op dit punt evenwel na aan de hand van concrete passages uit rapporten aan te tonen dat er niet langer kan worden gesproken over een daadwerkelijk beroep of dat sprake is van ernstige tekortkomingen in de opvang of ernstige tekortkomingen in de asielprocedure die tot gevolg hebben dat personen die bescherming behoeven deze niet krijgen of in strijd met het non-refoulementbeginsel zouden worden uitgewezen.

Verzoeker wijst vervolgens op rapporten van het UNHCR van maart 2010 en april 2012 waarin wordt uiteengezet dat scholen in steden met opvangcentra vaak buitenlandse kinderen weigeren, dat Hongarije geconfronteerd wordt met een hoge werkloosheid en armoede en er geen juridisch of beleidskader is voor de integratie van mensen die bescherming behoeven, dat er in Hongarije een probleem is van xenofobie, racisme en intolerantie en dat er herhaaldelijk klachten zijn over een gebrek aan toegang tot adequate huisvesting, onderwijs, opleiding, arbeid of gezinshereniging. Nu verzoeker geen kinderen heeft, blijkt niet dat hij dienstig kan verwijzen naar rapporten in dit verband. Voor het overige merkt de Raad op dat de gegevens aangebracht door verzoeker nog niet aantonen dat verweerder zich heeft gesteund op foutieve gegevens of ten onrechte op deze gronden geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling hebben weerhouden. Deze gegevens spreken het gestelde door verweerder als dusdanig niet tegen, doch brengen hierop hoogstens een nuancering aan. Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij die de beoordeling van het bestuur als kennelijk onredelijk of foutief zouden kunnen bestempelen en maakt ook nog niet aannemelijk dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissingen niet de nodige zorgvuldigheid heeft betracht. Hij lijkt aan te geven het niet eens te zijn met verweerder, maar kan – in het licht van die motieven – niet volstaan met een verwijzing naar algemene informatie wanneer die informatie de beoordeling van het dossier door verweerder niet onmiskenbaar tegensprekt.

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij behoort tot een kwetsbare groep, nu uit het onderzoek van de Dienst Voogdij blijkt dat hij meerderjarig is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is bijgevolg op het eerste gezicht niet aangetoond.

De Raad stelt verder vast dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen duidelijk rekening hield met de door verzoeker aangebrachte fiche van het BCHV van augustus 2014, doch op basis hiervan – evenals overige rapporten – oordeelde dat aldus nog niet bleek dat het systeem van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Hongarije zodanig structurele tekortkomingen zouden vertonen dat een overdracht in het kader van de verordening 343/2003/EG strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Door het louter hernemen van verschillende passages van de fiche van het BCHV, zonder in concreto in te gaan op de ruime motivering die verweerder voorzag in het licht van deze aangebrachte fiche en om tot voormelde beoordeling te komen, weerlegt hij deze beoordeling niet.

De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker met de zeer ruime algemene rapporten en persartikelen waarnaar hij verwijst, niet aantoot dat er zwaarwegende gronden zijn om het bestaan van een systematische praktijk van tekortkomingen in de Hongaarse opvangvoorzieningen aan te nemen en om aan te nemen dat hij als Dublin-terugkeerder tot een groep behoort die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

In de mate verzoeker nog verwijst naar het veelvuldig voorkomen naar xenofobie en een veralgemeende negatieve houding ten aanzien van asielzoekers, merkt de Raad op dat de door verzoeker aangevoerde bronnen van zeer algemene aard zijn en geen aanwijzingen bevatten die een risico op schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk kunnen maken.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT